

William Gibson

Hotelul „Trandafirul Nou"

vol. CHROME (Burning Chrome, 1986)

Șapte nopți închiriate în sicriul ăsta, Sandii. Hotelul „Trandafirul Nou". Cât de mult te doresc acum. Uneori te lovesc. Derulez amintirile atât de încet, de dulce și cu răutate. Aproape că pot să te simt. Uneori scot automatul tău micuț din geanta mea și-mi plimb degetul peste cromul neted și ieftin. Chinez, calibrul 0,22, cu orificiul țevii nu mai mare decât pupilele dilatate ale ochilor tăi dispăruți.

Vulpoiul e mort, Sandii.

Vulpoiul mi-a spus să te uit.

Mi-l amintesc pe Vulpoi, rezemat de barul capitonat, în recepția întunecoasă a unui hotel din Singapore, de pe strada Bencoolen, mâinile sale descriind diferite sfere de influență, rivalități interne, curba unei anumite cariere, un punct slab descoperit de el în blindajul vreunui colectiv de cercetare. Vulpoiul era pionul avansat în bătăliile creierelor, un mijlocitor în tranzacțiile corporațiilor. Era unul dintre soldații războaielor secrete ale zaibatsuilor, corporațiile multinaționale ce controlează economii întregi.

Îl revăd pe Vulpoi surâzând, vorbind repede, ascultându-mi aventurile trăite în spionajul intercorporații și clătinând din cap. Chestia, spunea el, trebuie să găsec o Chestie de-aia. Te făcea să simți că era o Chestie cu C mare. Chestia reprezenta Graalul Vulpoiului, bucățica esențială de talent omenesc pur, intransferabil, ascunsă în creierile celor mai avansați cercetători din lume.

Nu poți descrie Chestia pe hârtie, spunea Vulpoiul, și nici nu o poți bate pe o dischetă.

Lovelele se băgau în dezertorii din corporații.

Vulpoiul era manierat, severitatea costumelor sale negre, franțuzești, fiind compensată de o șuviță neastâmpărată de păr, care nu voia să stea la locul ei. Nu mi-a plăcut niciodată cum i s-a ruinat toată imaginea atunci când s-a ridicat de la bar, cu umărul stâng strâmbat într-un unghi pe care nu-l putea ascunde nici un croitor din Paris. Cineva dăduse cu un taxi peste el, la Berna, și nimeni nu prea mai știa cum să-l pună la loc.

Cred că am plecat cu el pentru că spunea că urmărește o Chestie.

Și undeva, pe-acolo, în drumul nostru către Chestie, te-am găsit pe tine, Sandii.

Hotelul „Trandafirul Nou" este un stelaj de sicrie pe marginile neregulate ale lui Narita International. Capsule din plastic, înalte de un metru și lungi de trei, înfipite ca niște dinți suplimentari ai Godzillei pe un teren din beton, lângă șoseaua spre aeroport. Fiecare capsulă are încastrat în plafon un ecran de televiziune. Stau de câteva zile, urmărind spectacole cu jocuri japoneze și filme vechi. Uneori, am arma ta în mână.

Uneori pot auzi reactoarele, împletite în planare deasupra Naritei. Închid ochii și îmi imaginez dărele de condensare albe, clare, pălind, pierzându-și definiția.

Întâia oară când te-am zărit, intrai într-un bar din Yokohama. Eurasiatică, pe jumătate gaijin, cu coapse prelungi și fluidă, într-o bombă chinezească după originalul unui designer din Tokio. Ochi europeni, negri,

pomeți asiatici. Mi te amintesc răsturnându-ți poșeta pe pat, mai târziu, într-o cameră de hotel, scotocind după trusa de machiaj. Din poșetă au căzut un teanc boțit de yeni noi, o agendă imensă ținută laolaltă cu elastice, un cip bancar Mitsubishi, pașaportul japonez cu o crizantemă de aur gravată pe copertă și Chinezul calibru 0,22.

Mi-ai spus povestea ta. Tatăl fusese director executiv în Tokio, dar acum era dizgrațiat, dezproprietărit, proscris de către Hosaka, cel mai mare zaibatsu dintre toate. În noaptea aceea, mama ta era olandeză, iar eu te ascultam depănând pentru mine verile din Amsterdam, cu porumbeii din piața Digului ca un covor castaniu, moale.

N-am întrebat niciodată pentru ce fusese dizgrațiat tatăl tău. Te-am privit îmbrăcându-te; am privit legănatul pletelor tale negre, drepte, care tăiau aerul.

Acum Hosaka mă vânează pe mine.

Coșciugele din „Trandafirul Nou” sunt fixate în eșafodaje de reciclare, țevi din oțel emailate strălucitor. Vopseaua se cojește când urc scara, cade la fiecare treaptă, pe când urmez pasarela. Mâna mea stânga numără chepengurile sicrielor, abțibildurile lor multilingve anunțând amenzile pentru pierderea unei chei.

Ridic ochii când reactoarele decolează din Narita, în drum spre casă, tot atât de îndepărtată acum ca și oricare satelit.

Vulpoiul și-a dat seama rapid cum te-am putea utiliza, totuși nu a fost destul de ager ca să te crediteze cu ambiție. El n-a stat însă niciodată o noapte întreagă cu tine pe plaja de la Kamakura, nu ți-a auzit niciodată coșmarurile, nu a ascultat niciodată o copilărie complet inventată schimbându-se sub stelele acelea, schimbându-se și rostogolindu-se, gura ta de copilă deschizându-se ca să destăinuie un trecut proaspăt și, întotdeauna, jurai tu, acela care era adevărul adevărat.

Nu-mi păsa, ținându-ți șoldurile, în vreme ce nisipul se răcea sub pielea ta.

Odată m-ai părăsit și-ai fugit înapoi pe plajă, spunând că uitaseși cheia. Am descoperit cheia în ușă și-am mers după tine, ca să te găsesc îngropată până la glezne în valuri, cu spatele tău catifelat acum rigid și tremurând, cu ochii pierduți în depărtare. N-ai putut vorbi. Tremurai. Erai pierdută. Tremurai pentru alte viitoruri și trecuturi mai bune.

M-ai lăsat aici, Sandii.

Mi-ai lăsat toate lucrurile tale.

Pistolul. Cutia de farduri, fondurile de ten și rujurile capsulate în plastic. Microcalculatorul tău Cray, un cadou de la Vulpoi, cu o listă de cumpărături pe care o introdusesesi în memorie. Uneori o derulez privind fiecare articol cum traversează micul ecran argintiu.

Un congelator. Un fermentator. Un incubator. Un sistem de electroforeză cu celulă integrată de agaroză și transiluminator. Un inserator de țesut. Un cromatograf lichid de mare performanță. Un citometru. Un spectrofoto-metru. Patru duzini de eprubete din borsilicat. O microcentrifugă. Și un sinterizator de ADN cu calculator încorporat. Plus softurile.

Lucruri scumpe, Sandii, însă Hosaka ne semna toate cecurile. Mai târziu, i-ai făcut să plătească și mai mult, dar tu erai deja dusă.

Hiroshi ți-a alcătuit lista. În pat, probabil. Hirbshi Yomiuri. Lucra la Maas Biolab GmbH. Hosaka și-l dorea.

Era un greu. Chestia, și multe altele. Vulpoiul îi urmărea pe inginerii geneticieni, așa cum un fan urmărește jucătorii în jocul favorit. Vulpoiul îl dorea atât de mult pe Hiroshi, încât aproape îi simțea gustul.

Înainte să apară tu, mă trimisese de trei ori la Frank-furt, numai ca să mă uit la Hiroshi. Nu să-i arunc o nadă, sau măcar să-i fac cu ochiul. Doar să-l privesc.

Hiroshi dovedea toate semnele stabilității. Găsise o nemțoaică căreia îi plăceau lodenurile conservatoare și cizmele de călărie lustruite în culoarea castanelor. Cumpărase în oraș o casă renovată, exact în piața potrivită. Se apucase de scrimă și renunțase la kendo.

Iar peste tot, echipele de securitate ale lui Maas, solide și profesioniste, un sirop gros, dar limpede, de supraveghere. M-am întors și i-am spus Vulpoiului că nu o să-l putem atinge niciodată.

Tu l-ai atins pentru noi, Sandii. L-ai atins așa cum trebuie.

Contactele noastre din Hosaka erau ca niște celule specializate, protejând organismul-mamă. Noi eram mutații, Vulpoiul și cu mine, agenți dubioși plutind în partea întunecată a oceanului intercorporații.

După ce te-am instalat la Viena, li l-am oferit pe Hiroshi. Nici măcar nu au clipit. Calmi și immobili, într-o cameră de hotel din L.A. Au spus că trebuie să se gândească.

Vulpoiul a rostit numele principalului concurent al lui Hosaka pe piața genelor, l-a aruncat deschis, încălcând protocolul care interzicea folosirea numelor proprii.

Au spus că trebuie să se gândească.

Vulpoiul le-a dat trei zile.

Cu o săptămână înainte de a pleca la Viena, te-am luat cu mine la Barcelona. Mi te reamintesc, cu pletele strânse sub o beretă cenușie, cu pomeții tăi mongoloizi, înalți, reflectându-se în vitrinele vechilor magazine. Mergând pe Ramblas până în portul fenician, dincolo de Mercado cea acoperită de sticlă, unde se vindeau portocale din Africa.

Bătrânul Ritz, camera noastră călduroasă, întuneric, cu toată greutatea moale a Europei trasă peste noi ca o plapumă. Te puteam avea în timp ce dormeai. Erai întotdeauna gata. Îți revăd buzele într-un O moale, rotund de surpriză, fața ta gata să se afunde în perna albă și pufoasă — arhaica lenjerie de pat a Ritzului. Înăuntrul tău îmi imaginam tot neonul acela, mulțimile înghesuindu-se în jurul stației Shinjuku, noaptea electrică. Te mișcai chiar așa, în ritmul unei noi generații, visătoare și îndepărtată de pământul oricărei națiuni.

După ce-am ajuns la Viena, te-am plasat în hotelul favorit al nevastei lui Hiroshi. Liniștit, solid, recepția cu dale ca o tablă de șah din marmură, cu ascensoare alămite, mirosind a suc de lămâie și țigări fine. Era ușor să ne-o închipuim acolo, să zărim lucirile de pe cizmele ei reflectate în marmura lustruită, însă știam că ea nu avea să vină, nu atunci.

Plecaser într-o stațiune balneară din Rhineland, iar Hiroshi venise la Viena pentru o conferință. Când securitatea Maasului a apărut ca să inspecteze hotelul, tu nu erai la vedere.

Hiroshi a sosit după o oră, singur.

Închipuiește-ți un extraterestru, spunea odată Vulpoiul, care a venit aici să identifice forma de inteligență dominantă a planetei. Extraterestru privește o singură dată, apoi alege. Ce crezi că o să aleagă? Probabil că am înălțat din umeri.

Pe zaibatsu, a spus Vulpoiul, pe multinaționali. Sângele unui zaibatsu este informația, nu oamenii. Structura este independentă de viețile individuale care o compun. Corporația, ca o formă de viață.

Iar începi cu teoria Chestiei, i-am zis.

Maas nu este așa, a răspuns el, ignorându-mă.

Maas era mică, iute, nemiloasă. Un atavism. Maas era în sine o Chestie.

Mi-l amintesc pe Vulpoi vorbind despre natura Chestiei lui Hiroshi. Nuclează radioactivă, anticorpi monoclonali, ceva referitor la legăturile proteinelor și nucleotidelor... Calde, le spunea Vulpoiul, proteine calde. Legături de mare viteză. Mai spunea că Hiroshi reprezenta o ciudățenie, genul care scutură prejudecățile, inventează un întreg domeniu științific și aduce revizuirea violentă a unui întreg bagaj de cunoștințe. Licențe fundamentale, spunea el cu gâtul răgușit de bogăția de acolo, cu aroma milioanei neimpozabile ce înconjoară acele două cuvinte.

Hosaka îl voia pe Hiroshi, dar Chestia lui era îndeajuns de radicală ca să-i pună pe gânduri. Voiau să-l lase să lucreze de unul singur.

Am mers la Marrakech, în orașul vechi, Medina. Am găsit un laborator de heroină ce fusese convertit pentru extracția de feromoni. L-am cumpărat cu banii lui Hosaka.

Am parcurs piața din Djemaa-el-Fna cu un afacerist portughez care transpira permanent, discutând despre lămpile fluorescente și instalarea cuștilor ventilate pentru speciile de laborator. Dincolo de zidurile orașului, se zărea uriașul Atlas. Djemaa-el-Fna era ticsită de jongleri, dansatori, ghicitoare, băiețași strunjind cu picioarele și cerșetori orbi cu farfurioare de lemn, sub hologramele animate care făceau reclamă softurilor franțuzești.

Am trecut pe lângă baloturi de lână brută și tuburi din plastic cu microcipuri chinezești. Am făcut aluzie la faptul că patronii mei doreau să producă beta-endorfină sintetică, întotdeauna, încearcă să le dai ceva pe care să-l priceapă.

Uneori, Sandii, mi te amintesc în Harajuku. Închid ochii în sicriul ăsta și te pot zări acolo — strălucirea, labirintul de cristal al buticurilor, parfumul hainelor noi. Îți văd pomeții trecând pe lângă rafturi cromate, conținând pielărie pariziană. Câteodată te țin de mână.

Credeam că noi te-am găsit, Sandii, dar, de fapt, tu ne găsiseseși. Acum știu că ne căutai, pe noi sau pe cineva asemenea nouă. Vulpoiul era încântat, rânjind în fața descoperirii noastre: o sculă atât de nouă și de frumușică, strălucitoare ca un bisturiu. Exact ceea ce ne trebuia ca să separăm o Chestie încăpățânată, cum era Hiroshi, de trupul gelos al mamei sale, Maas Biolab.

Căutai pesemne de multă vreme, uitându-te după o cale de scăpare, în nopțile acelea din Shinjuku. Nopti în care tăiai atentă pachetul cu cărțile de joc risipite ale trecutului tău.

Propriu-mi trecut dispăruse cu ani în urmă; pierdusem toate tururile. Înțelegeam obiceiul Vulpoiului ca, noaptea târziu, să-și golească portofelul, răvășindu-și actele de identitate. Le așeza după aceea în combinații diferite, le rearanja, aștepta să se formeze o imagine. Știam ce căuta. Tu făceai exact același lucru cu amintirile tale din copilărie.

În „Trandafirul Nou”, în noaptea aceasta, aleg pachetul tău de trecuturi.

Aleg versiunea originală, faimosul text recitat în camera hotelului din Yokohama, în acea primă noapte, în pat. Aleg tată dizgrațiat, director executiv la Hosaka. Hosaka! Ce perfect... Și mama olandeză, verile în Amsterdam, pătura moale de porumbel, după amiezile în piața Digului.

Din zăduful Marrakechului, am intrat în aerul condiționat al Hiltonului. Cămașa udă mi s-a lipit de spate, în timp ce am citit mesajul pe care mi-l expediasseși prin Vulpoi. Treaba era gata: Hiroshi avea să-și părăsească nevasta. Nu-ți fusese greu să comunici cu noi, chiar și prin rețeaua deasă a securității Maas; îi arătaseși lui Hiroshi locșorul perfect pentru cafea și cornuri cu unt. Chelnerul tău favorit avea părul cărunț, era

blând, șchiopăta și lucra pentru noi. Îți lăsați mesajele sub șervetul de pe masă.

Toată ziua de astăzi am privit cum un elicopter micuț descria o rețea strânsă deasupra locului meu, exilul meu, hotelul „Trandafirului Nou”. M-am uitat pe chepeng cum umbra lui răbdătoare traversa betonul pătat de ulei. Aproape. Foarte aproape.

Am plecat din Marrakech spre Berlin. M-am întâlnit cu un galez într-un bar și am început să aranjez dispariția lui Hiroshi.

Avea să fie o afacere complicată, încălțată ca angrenajele din bronz și oglinzile mișcătoare ale scamatoriilor victoriene, însă efectul dorit era destul de simplu. Hiroshi urma să pășească înapoia unui Mercedes cu celulă de hidrogen și să dispară. Duzina de agenți Maas care îl urmăreau permanent avea să forfotească în jurul microbuzului ca furnicile; aparatul de securitate al lui Maas avea să se întărească în jurul punctului său de plecare ca o rășină epoxidică.

În Berlin se pricepe să rezolve iute afacerile. Am reușit chiar să aranjez o ultimă noapte cu tine. Am păstrat secretul față de Vulpoi; s-ar fi putut să nu fie de acord. Acum am uitat numele orașelului. L-am știut timp de o oră, pe autostradă, sub cenușiu cer renan, și l-am uitat în brațele tale.

Spre dimineață a început ploaia. Camera noastră avea o singură fereastră, înaltă și îngustă, unde am stat și am privit ploaia îmbrăcând râul cu ace din argint. Sunetul răsuflării tale. Râul curgea pe sub arcade joase, din piatră. Strada era pustie. Europa era un muzeu mort.

Îți rezervasem deja biletul spre Marrakech, din Orly, sub un alt nume. Atunci când aveam să trag ultima sfoară și să-l fac pe Hiroshi să dispară, tu urma să fii pe drum.

Îți lăsaseși poșeta pe biroul cel negru și vechi. În vreme ce dormeai, ți-am scotocit prin lucruri, îndepărtând tot ceea ce nu s-ar fi potrivit cu noua identitate pe care ți-o cumpărasem în Berlin. Am luat Chinezul calibru 0,22, microcalculatorul și cipul bancar. Am scos din geanta mea un pașaport nou, olandez, un cip bancar elvețian pe același nume și ți le-am vârât în poșetă.

Am atins cu degetele ceva plat. Am scos obiectul afară: o dischetă. Neetichetată.

Stătea acolo, în palma mâinii mele, toată moartea aceea. Latentă, codificată, așteptând.

Am rămas pe loc, privindu-te cum răsuflă, privindu-ți sânii ridicându-se și coborând. Ți-am văzut buzele ușor întredeschise, iar în linia și curba buzei de jos zăream ideea vagă a rănirii.

Am pus discheta înapoi în poșetă. Când m-am întins în pat, te-ai lipit de mine, trezind prin răsuflarea ta noaptea electrică a unei noi Asii, viitorul ridicându-se în tine ca un fluid strălucitor, curățindu-mă de orice, cu excepția clipei. Aceasta îți era magia, trăiai în afara istoriei: totul în prezent.

Iar tu știai cum să mă duci acolo.

M-ai dus, pentru ultima, ultima oară.

Pe când mă bărbieream, te-am auzit deșertându-ți fardurile în geanta mea. Sunt olandeză acum, ai spus. Vreau un chip nou.

Dr. Hiroshi Yomiuri a dispărut în Viena, pe o stradă liniștită de lângă Singerstrasse, la două blocuri de hotelul favorit al soției lui. Într-o după-amiază senină de octombrie, în prezența unei duzini de martori experți, dr. Yomiuri și-a pierdut urma.

A trecut ca Alice printr-o oglindă. Undeva, în culise, mișcarea bine unsă a mecanismului victorian.

Am răspuns la telefonul galezului dintr-o cameră de hotel din Geneva. Treaba se făcuse. Hiroshi era în drum spre Marrakech. Mi-am turnat un pahar și m-am gândit la picioarele tale.

Vulpoiul și cu mine ne-am întâlnit peste o zi, pe Narita, într-un bar sushi din terminalul JAL. Tocmai coborâse dintr-un avion cu reacție Air Maroc, epuizat și triumfător.

Îi place acolo, mi-a spus, referindu-se la Hiroshi. O iubește, a adăugat, referindu-se la tine.

Am zâmbit. Promiseseseși să ne întâlnim în Shinjuku peste o lună.

Pistoletul tău ieftin din hotelul „Trandafirul Nou”... Cromul a început să se cojească. Turnarea este grosolană și în oțelul aspru au fost ștanțate caractere chinezești, neclare. Plăselele sunt din plastic roșu, cu câte un dragon pe fiecare parte. Ca o jucărie de copil.

Vulpoiul mânca sushi în terminalul JAL, excitat de ceea ce făcusem. Umărul continua să-i dea de furcă, dar spunea că nu-i pasă. Acum avea bani pentru doctori mai buni. Acum avea bani pentru orice.

Totuși, banii pe care îi luasem de la Hosaka nu mi se păreau foarte importanți. Nu mă îndoiam de noua noastră avere, însă ultima noapte petrecută cu tine mă convinsese că, în noua ordine de lucruri, totul ne revenea în mod normal, ca o funcție a ceea ce eram.

Sărmanul Vulpoi... Cu cămășile lui din oxford albastru, mai apretate ca oricând, cu costumele pariziene parcă mai întunecate și mai elegante. Stând acolo, în JAL, întinzând sushi prin hreanul verde dintr-o tăviță dreptunghiulară, avea mai puțin de o săptămână de trăit.

Este întuneric acum, iar stelajele cu sicrie ale „Trandafirului Nou” sunt iluminate toată noaptea de reflectoarele cocoțate sus, pe stâlpii metalici, vopsiți. Aici nimic nu pare să slujească scopului inițial. Totul este surplus, reciclat, până și sicriile. Acum patruzeci de ani, capsulele acestea din plastic erau înșiruite în Tokio sau Yokohama, o haltă convenabilă pentru comis-voiajori. Poate că tatăl tău a dormit într-una din ele. Când schelele erau noi, se ridicau în jurul carapacei vreunui bloc-turn cu oglinzi din Ginza, forfotind de echipe de constructori.

Briza din seara aceasta aduce cu ea zăngănitul unei săli pachinko și mirosul legumelor gătite dinspre tarabele ambulante de peste drum.

Întind pastă de krill, cu gust de crab, peste pesmeții portocalii din orez. Aud avioanele.

În ultimele zile petrecute la Tokio, Vulpoiul și cu mine am ocupat apartamente alăturate la etajul cincizeci și trei din Hyatt. Nici un contact cu Hosaka. Ne plătiseră și ne șterseseră din memoria oficială a companiei.

Vulpoiul însă nu putea pleca. Hiroshi era copilul lui, proiectul lui cel mai drag. Căpătase față de el un interes de proprietar, aproape patern. Îl iubea pentru Chestia lui. De aceea mă obligase să păstrez legătura cu afaceristul portughez din Medina, care era de acord să arunce câte un ochi și peste laboratorul lui Hiroshi.

Când telefona, o făcea dintr-un bar din Djemaa-el-Fna, pe fundalul chemărilor vânzătorilor și al sunetelor de naiuri din Atlas. Ne-a spus că cineva băga securitate în Marrakech. Vulpoiul a încuviințat. Hosaka.

După mai puțin de o duzină de telefoane, am văzut schimbarea din Vulpoi, încordarea și privirea pierdută. Îl găseam lângă fereastră, privind în josul celor cincizeci și trei de etaje, la grădinile imperiale, absorbit de ceva despre care nu voia să vorbească.

Cere-i o descriere mai amănunțită, mi-a spus după una dintre convorbiri. Credea că unul dintre cei văzuți de omul nostru intrând în laboratorul lui Hiroshi putea să fie Moenner, principalul genetician al lui Hosaka.

Moenner este, a încuviințat el după următoarea convorbire. Încă una și a crezut că l-a identificat pe Chedanne, șeful echipei de proteine. De peste doi ani, nici unul nu fusese văzut în afara laboratoarelor corporației.

Devenise deja limpede că cercetătorii de vârf ai lui Hosaka se adunau încetișor în Medina, Learurile negre ale executivilor şuierând pe aripi din fibră de carbon deasupra aeroportului Marrakech. Vulpoiul clătina din cap. Era și el profesionist, specialist, și intuia că acumularea bruscă a principalelor Chestii Hosaka în Medina constituia o greșeală gravă în politica zaibatsului.

Hristoase, a rostit el, turnându-și un Black Label, în momentul ăsta și-au dus acolo toată secția bio. O bombă... A clătinat din cap. O grenadă, la momentul și locul potrivit.

I-am reamintit de tehnicile de saturație pe care le întrebuința în mod vădit securitatea Hosaka. Avea legături în inima Dietei și infiltrarea lor masivă de agenți în Marrakech putea să aibă loc numai cu știința și cooperarea guvernului marocan.

Las-o naibii, i-am spus. S-a terminat. Le-ai vândut pe Hiroshi. Acum, uită-l.

Știu ce este, mi-a răspuns el. Știu. Am mai văzut odată așa ceva.

Mi-a explicat că în munca de cercetare există un anumit factor aleator. Chestia Chestiei, îi zicea el. Când un cercetător face o breșă, se poate ca ceilalți să nu mai reușească duplicarea rezultatelor lui. Lucrul acesta era de așteptat la Hiroshi, ale cărui cercetări se desfășurau în sensul opus conceptelor din ramura sa. Adeseori, soluția era de a purta deschizătorul de breșe dintr-un laborator al corporației în altul pentru o inițiere rituală. Câteva modificări lipsite de logică ale echipamentului și procesulavea loc. O nebunie, a încheiat el, nimeni nu știe de ce se întâmplă așa, dar merge. Mi-a zâmbit.

Totuși ei riscă, a adăugat după aceea. Afurisiții ne-au spus că vor să-l izoleze pe Hiroshi, să-l țină departe de direcția lor principală de cercetare. Rahat. Fac pariu că în cercetarea Hosaka are loc o bătălie pentru putere. Cineva barosan își aduce favoriții acolo și-i freacă de Hiroshi, ca să aibă baftă. Când Hiroshi o să tragă covorul de sub picioarele ingineriei genetice, tipii din Medina vor fi pregătiți.

Și-a băut scotchul și a înălțat din umeri.

Du-te la culcare, mi-a spus. Ai dreptate, s-a terminat.

M-am culcat, dar m-a trezit telefonul. Era tot Marra-kechul, electricitatea statică albă a unei legături prin satelit și un torent de portugheză speriată.

Hosaka nu ne înghețase creditul, îl evaporase. Comoara din poveste. Cu un minut înainte, fusesem milionari în devizele cele mai sigure din lume, iar acum eram săraci. L-am trezit pe Vulpoi.

Sandii, a rostit el. A trădat. Securitatea Maas a cumpărat-o în Viena. Iisuse Hristoase!

L-am privit despicându-și valiza zdrențuită cu un cuțit al armatei elvețiene. Avea sub capac trei bucăți de aur, lipite cu ciment de contact. Plăcuțe moi, fiecare validată și marcată de trezoreria unui guvern african dispărut.

Trebuia să-mi fi dat seama, a continuat el cu glas sec.

Am zis: nu. Cred că am rostit numele tău.

Uit-o, m-a sfătuit el. Hosaka ne vrea capetele. O să presupună că i-am tras pe sfoară și i-am trădat. Telefonează și verifică-ne creditul.

Creditul nostru nu mai exista. Au negat că vreunul dintre noi avusese vreodată un cont.

Roiul, a decretat Vulpoiul.

Am șters-o. Pe o ieșire de serviciu, în traficul din Tokio și apoi în Shinjuku. Atunci am înțeles pentru întâia oară cât de lungi erau brațele lui Hosaka.

Toate ușile ni se închideau. Oameni cu care făcusem afaceri de ani de zile ne zăreau venind și vedeam cum îndărătul ochilor lor se trânteau obloane de oțel. O întindeam înainte să aibă timp să telefoneze. Tensiunea superficială a lumii interlope se triplase și peste tot întâlneam aceeași membrană întinsă, care ne zvârlea îndărăt. Nici o șansă de a ne da la fund, de a dispărea.

În prima zi, Hosaka ne-a lăsat să fugim. După aceea, au trimis pe cineva să rupă pentru a doua oară spinarea Vulpoiului.

Nu i-am văzut făcând-o, însă l-am zărit pe el căzând. Ne găseam într-un magazin din Ginza, cu o oră înaintea închiderii, și l-am văzut prăbușindu-se din mezaninul lustruit peste produsele noii Asii.

Pe mine m-au scăpat și am continuat să fug. Vulpoiul a dus aurul cu el, dar mai avea în buzunar o sută de yeni noi. Am fugit. Până la hotelul „Trandafirul Nou”.

Acum a sosit momentul.

Vino cu mine, Sandii. Ascultă neoanele bâzâind pe șoseaua spre Narita International. Câțiva fluturi de noapte descriu cercuri infinite în jurul reflectoarelor ce strălucesc peste „Trandafirul Nou”.

Iar tot hazul, Sandii, este că, uneori, pur și simplu nu-mi pari reală. Vulpoiul a spus cândva că erai o ectoplasmă, un spirit invocat de extremele economiei. Spirit al veacului nou, coagulându-se pe o mie de paturi din Hyat-turile și Hiltonurile lumii.

Acum țin în mână pistolul tău, băgat în buzunarul jachetei, iar mâna mi se pare teribil de îndepărtată. Deconectată.

Mi-l amintesc pe amicul portughez uitând engleza, încercând să comunice în patru limbi pe care de abia le înțeleg, în vreme ce credeam că-mi spune că arde Medina. Nu Medina ardea. Creierile celor mai buni cercetători ai lui Hosaka. Boală, șoptea portughezul meu, boală și febră și moarte.

Inteligent, Vulpoiul a pus totul cap la cap. Nici nu a mai fost nevoie să mai pomenesc de discheta găsită în poșeta ta, în Germania.

Cineva reprogramase sintetizatorul ADN, mi-a explicat el. Totul era acolo, pentru realizarea peste noapte a macromoleculei necesare. Cu calculatorul lui încorporat și softurile de comandă. Lucruri costisitoare, Sandii. Dar nu atât de costisitoare pe cât te-ai dovedit a fi tu pentru Hosaka.

Sper că ai obținut un preț bun de la Maas.

Discheta în mâna mea. Ploaia pe râu. Știam, totuși nu puteam recunoaște adevărul. Am pus codul pentru virusul meningeal înapoi în poșeta ta și m-am întins lângă tine.

Astfel încât Moenner a murit, împreună cu alți cercetători Hosaka. Inclusiv Hiroshi. Chedanne a suferit leziuni cerebrale permanente.

Hiroshi nu-și făcuse griji în legătură cu contaminarea. Proteinele introduse de el erau inofensive. Sintetizatorul a bâzâit de unul singur toată noaptea, construind un virus după programul lui Maas Biolab GmbH.

Maas. Mică, iute, nemiloasă. O Chestie.

Șoseaua spre aeroport este lungă și dreaptă. Caută să rămâi la adăpostul umbrei.

Iar eu zbieram la vocea aceea portugheză, o imploram să-mi spună ce se întâmplase cu fata, cu femeia lui Hiroshi. A dispărut, mi-a spus vocea. Cucul din orologiul victorian.

De aceea Vulpoiul a trebuit să cadă, să cadă cu cele trei plăcuțe jalnice de aur și să-și rupă pentru ultima dată șira spinării. Pe podeaua unui magazin din Ginza, toți cumpărătorii holbați în clipa dinainte de a începe să răcnească.

Pur și simplu, nu te pot urî, fetiço.

Elicopterul lui Hosaka s-a întors, cu luminile stinse, vânând în infraroșu, căutând căldura corpului. Un țiuit înăbușit când se întoarce, la un kilometru depărtare, legănându-se înapoi spre noi, spre „Trandafirul Nou”. O umbră prea iute peste strălucirea Naritei.

E în regulă, fetiço. Te rog doar să vii aici. Să mă ții de mână.
